

HARLEQUIN®

046
MÄRTS

Romantika

FIONA HARPER

Stiletodelt niidetud

Fiona Harper
SWEPT OFF HER STILETTOS
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Fiona Harper

© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E03237412

ISBN 978-9949-25-185-8

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

ESIMENE PEATÜKK

„The Girl Can't Help It“*

Coreeni pihtimused

Nr 1: Minu meelest ei ole väike sõrm korralkult rietatud, kui selle ümber ei ole mõnusalt mõnda meest keeratud – ja mina vaatan alati, et ma laitmatult riides oleksin.

Ma põrnitsesin meest, kes oli kohvikuuksesse sisse tuisanud. Vähe sellest, et ta oleks peaaegu mu karamellsüürupiga *mochaccino*'t minu parimale täpilisele kleidile loksutanud, ta isegi ei vaevunud mulle ust laht hoidma.

Mitte et ma kavatseksin tunnistada, et olen oma seksikust kaotamas. Tõenäoliselt ei olnud mees mind lihtsalt näinud, kui ta aastaajale mitteomase ilma käest kiiruga põgeneda püüdis.

Kuna mulle ei olnud teist võimalust jäetud, hoidsin kaht kohvitopsi tasakaalus ning püüdsin ust küünarnukiga avada. Tulutult. Jäi vaid üks võimalus. Ohkasin, pöörasin end ringi ja lükkasin ukse taguotsaga lahti.

Heitsin Greenwichi peatänavale astudes pilgu üles. Taevas mitte ainult ei lubanud, vaid suisa ähvardas vihma kallama hakata. See, mis oleks pidanud olema mahe suveõhtu, oli raske ja sünge nagu detsembrikuine päraslõuna.

---

* Siin ja edaspidi: laulu pealkiri, mis viitab peatüki tegevustikule. –Tõlk.

Õnneks ootas mind ees vaid kaheminutiline jalutuskäik ning ma pääsen turvaliselt ja kuivalt varju alla, enne kui taevaluugid valla lähevad.

Matslikul Mehel oli veel millegi eest vastust anda. Mitte keegi ei seisnud, käsi avatud uksele, pilk minule naelutatud, samal ajal kui teised kliendid temast muudkui mööda voorivad. Mitte keegi ei imetlenud minu tagumist poolt, kui ma minema kõndisin, pea püsti ja puusad õõsumas nagu Marilyn filmis „Džässis ainult tüdrukud“. Ma olin seda filmi vähemalt viiskümmend korda vaadanud, enne kui kõnnaku endale käppa sain, ning väärisin oma jõupingutuste eest vähemalt pisut tunnustust.

Lõin selja sirgu ja ajasin pea püsti. Noh, tagasitee poodi pidi igatahes asja ette minema, vaatamata sellele ebaviisakale mehele. Minust möödus piisavalt sõiduvahendeid, et publik olemas oleks. Asetasin ühe punase stileto teise ette ning hakkasin jalutama.

Pöörasin ümber nurga Church Streetile ning suundusin seejärel üle liiklusrohke ristmiku Nelson Streetile. Kuid isegi seal seisvate kuningas George'i aegsete kreemikate majade korrapäraste ridade nägemine ei tõstnud sel õhtul minu tuju. Tavaliselt ma naeratasin ja lehvitasin igast poest või butiigist möödudes selle omanikule, lugedes kasvava elevusega ukseumbreid.

Nurgal asus orgaanilist kaupa pakkuv kohvik, mis oli praegu suletud, kuid hommikuti pungil täis ilusaid emmesid, kes täitsid põrandaruumi oma viimase peal titevankritega ja õhu aruteludega kohalike eralastehoidude hüvede teemal. Järgmisena tuli raamatuantikvariaat, mis vahendas

metsikult edukalt õpikuid lähedal asuvas ülikoolilinnakus elavatele tudengitele. Pärast seda tuli Susie pagarikoda, mis oli täielikult muffinitele spetsialiseerunud. Vaateaken oli täis glasuuritud ja sädelevaid eri maitsega koogikeste torne, mis nägid välja nii isuäratavad, et oleksid isegi kõige pühendunuma dieedipidaja peatuma ja keelt limpsama pannud. Seejärel tuli Tai restoran, ajaleheäri ning Petalinimeline pood, kus müüdi peaaegu kõike, peaasi, et see oleks roosat värvi.

Lõpuks, Petali kõrval, kaks ust enne kireva pika maja lõppu, asus minu pood – Coreeni Kapp – *vintage*-stiilis riiete kauplus, mis võistles parimatega Londonis.

Selleks ajaks, kui ma poeukse lahti lükkasin ja sildi „Suletud“ akna poole keerasin, olin veel halvemas tujus.

Mitte ühtegi autosignaali ega vilet terve tee jooksul! Jälle esimene kord. Ma ei tahtnud oma hiljuti tekkinud kahtlusi uskuma hakata, kuid see ei tähendanud head.

„Kes sind hammustanud on?“ küsis Alice, kui ma tema kofeiinivaba kohvi hoogsalt letile asetasin. Minu äripartner oli üks neist ebamaise välimusega naistest – leekivpunaste juuste, kahvatu naha, sireda kehaga. Noh, praegu ta muidugi väga sire ei olnud. Ta oli seitsmendat kuud rase ning kuna ta nii kleenuke oli, sai beebikõht vaid ühes suunas kasvada – väljapoole. Ta nägi välja, nagu oleks püütolina hommikueineks minu vana Volkswageni Põrnika alla neelanud.

Kangutasin oma *mochaccino*’lt plastkaane pealt ja puhusin joogile. „Londoni meestega on täna midagi lahti.“

Alice kihistas naerda. Ta tundis mind liiga hästi.

Vaatamata minu püüetele mossitada, kerkis suunurk üles. Rüüpasin kohvi ja naeratasin siis Alice'ile vastu. Ta toetus letile ning tegi paistes pahkluudega jalgadega päkaringe.

„Issand, Alice! Sul on nagu elevandijalad.“

Ta heitis mulle altkulmu pilgu. „Ei noh, aitäh.“

Panin topsi letile ja läksin tagaruumi. Tagasi tulles andsin Alice'ile tema vihmavarju ning käekoti. „Sa pead koju minema. Helista Cameronile. Ma saan ise ka inventuuri tehtud.“

Ta hakkas vastu punnima, aga ma ei võtnud teda kuulda. Õngitsesin Alice'i mobiili kotist välja, vajutasin kiirvalimisnuppu, mille all oli tema abikaasa number, ning ulatasin telefoni talle, kui kuulsin, et see kutsuma hakkas. Viieteist minuti pärast oli Alice'i armsalt kaitsev abikaasa ta ära koju viinud, et seal talle vannivesi jooksmata panna, teda aidata ja igale tema hormoonidest tingitud tujule järele anda.

Selleks ju mehed olemas ongi, eks ole?

Ei, ma ei pidanud silmas hormoone ja hommikust iiveldust! Selleks ei ole ma veel valmis. Kaugeltki mitte. Aga kõikidele tujudele järeleandmiseks? *Selleks* kohe kindlasti.

Kui uks oli Alice'i selja taga lukku keeratud, marssisin poe tagaosas asuvasse kabinetti, haarasin oma lilla sädeleva kirjutusosaluse ning asusin tööle. Tavaliselt ei olnud inventuur tüütu kohustus. Ma armastasin oma väikest *vintage*-riiete ja -aksessuaaride aardekirstu. Mõnikord oli minu jaoks tõeline tragöödia, et pean poe ukse avama ning laskma teistel inimestel sealt välja astuda imeliste asjadega, mis

ma olen oma piiratud ruutmeetrite peale kokku kuhjanud. Aga kuidagi peab tüdruk ju huulepulga ja sukkade jaoks raha teenima.

Ma vaatasin riideid läbi, samal ajal kui ilmast tingitud hämarus väljas süvenes. Iga natukese aja tagant möödus poe vaateaknast grupp tudengeid, kes olid teel linnakeskusesse odavat toitu ja veel odavamalt õlut otsima, kuid muidu oli tänav inimtühi. Moodsad bistrood ja veinibaarid hakkavad sumisema umbes tunni aja pärast, kuid seni ei kõndinud väljas kedagi, kes oleks imetlenud, kuidas hellestega kaunistatud käekotid ja õhtukleidid minu vaateaknal poe tagaosast tulvavat valgust endasse kogusid ja seda värviliste piisakestena tänavale paiskasid.

Ma istusin pungil rõivastangede vahele lakitud põrandale, puna-valgetäpilise kleidi seelikuosa täiusliku ringina enda ümber laotunud, ning lükkasin tagasi tumeda juuksealgu, mis oli korralikult üle pea kinnitatud tukast välja pääsenud. Järgmiseks võtsin ette kingad ja hakkasin alumisel riiulil seisvaid paare oma nimekirjas ära märkima.

Haarasin hõbedased platvormsaapad ning kontrollisin nende suurusnumbrit ja seisukorda. Oleksin ehk tundnud ahvatlust need endale võtta, aga kuigi ma mõnikord nalja pärast niimoodi riietun, olen südames tegelikult viiekümneendate tüdruk.

Tänapäeva piitspeenikeste kultuuris peetakse minu figuuri liiga täidlaseks – selles pole piisavalt palju nähtavalt välja joonistunud lihaseid, see on liiga kahvatu ja spreipäevitusest pole haisugi. Minu kumerused kuuluvad ühte teise ajastusse – aega, mil punahuulsed sireenid pilgutasi kel-

mikalt lennukite kõrval silma, kui täiuslik naisekeha nägi välja nagu liivakell, mitte, jumal hoidku, nagu joonlaud.

Ma olin ühe jala rumalalt enda alla jätnud ning see suri üsna pea ära. Võtsin jala tagumiku alt ära ja raputasin seda. Minu alusseelik sahises vaikselt poes, summutades äsja vastu suuri aknaruute trummeldama hakanud vihma hääle.

Panin saapad tagasi riulisse, jättes sädeleva lilla kirjutusaluse ja pastaka enda kõrval põrandal puutumata, ning võtsin kätte imearmsa peokinga, mille varbal ilutses jäik lips. Mingil põhjusel ma lihtsalt vahtisin seda. Mitte et see poleks vaatamist väärt olnud, aga ma uurisin kinga seda tegelikult nägemata. Seejärel tuli meelde, et ma ei olnud hõbedasi saapaid nimekirjas ära märkinud, nii et lasin kingal endale sülle kukkuda ja võtsin pastaka kätte.

Ma ohkasin. Samet ja siid ning õhkõrn süüdesu ei tekitanud minus täna õhtul tavapärasest rõõmu. Mis mul viga oli? Olin saavutanud kõik, mille nimel ma paar viimast aastat vaeva näinud olin. Enam ei pidanud ma seisma tuuletõmbuses turulettide taga, trampides jalgu ja kirudes Inglise ilma maapõhja. Coreeni Kapp oli nüüd tellistest ja mõrdist seinte vahel ning tänu üsna edukale ühisfirmale koos Alice'i abikaasaga olime nüüd Lõuna-Londoni popp uus *vintage*-stiilis asju pakkuv pood.

Lisaks ustavatele klientidele, kes olid mulle turuleti juurest järgnenud, oli mul õnnestunud kohale meelitada ka mõni noor kuum seltskonnategelane, kelle meelest olid *vintage*-stiilis asjad eriti ägedad ning kes olid nõus maksma tohutuid summasid klassikalise disaineri valmistatud rõivaste eest. Ma olin tegelikult saavutanud kõik. Kõik, mida

olin plaaninud ja milleks olin raha kokku kraapinud. Miks ma siis huilates oma rõivastangede vahel *lindy hop*'i ei tantsinud, selle asemel et ühte saapapaari üha uuesti üle lugeda?

Võib-olla sellepärast, et tavaliselt tegin ma seda tööd koos Alice'iga. Temata oli siin kuidagi vaikne. Ma tundsin puudust klatsimisest ja ühisest elevusest, mis meid tabas, kui leidsime teiste rõivaste vahelt mõne imelise seeliku või pluusi, mille olime unustanud. Kuid Alice'i puudumine täna õhtul oli vaid ühe teise minu elu häiriva muutuse sümptom.

Kunagi olin ma suure vallaliste tüdrukute kamba keskmes, kus kõik olid kohustustest priid, kuid nüüd olin ma vähemusse jäänud. Kõik olid leidnud kaasa ning neid huvitas rohkem lastetoa seinte värvimine kui linna peal lõbutsemine. Nii võis tüdruk end, noh... üksildasena tundma hakata. Mahajäetuna. Ja selline asi ei meeldinud mulle mitte üks põrm. Ma olin näinud, mida mahajätmise inimisega tegi.

Kuid ma ei olnud kade. Tõesti ei olnud.

Ma panin end proovile. Kujutasin ette, et mul on väike punastest tellistest maja ning ma tulen igal õhtul ühe ja sama inimese juurde koju, teen õhtusöögi, maksan arveid... Ei, see mind ei ahvatlenud. See oli liiga kindel. Liiga tavaline. Inimesed mandusid niimoodi ning asi võis vaid kahel moel lõppeda: kas mõlemad alistuvad üksluissele elule ja taluvad teineteist või ärkab üks neist ühel hommikul üles ning avastab, et voodi teine pool on lõplikult tühi, kaminasimsil on kirjake ähmase vabandusega ning osa temast

on kadunud, sest lahkunud osapool on selle kiiruga pakides lisaks valele hambaharjale ja üksikule sokile kaasa võtnud.

Nii et ei, ma ei olnud kade. Üldse mitte.

See kõlas hästi üleolevalt, eks ole? Nagu ma alavääris-taksin seda, mille minu sõbrad olid leidnud. Kuid see ei olnud nii, ma tahtsin lihtsalt...

Tegelikult ma ei teadnud, mida ma tahtsin. Ma ei suutnud mõista, mis tüütu väike pakitsus minu sees peitus, aga iga kord, kui ma seda tundsin, tuletas see mulle meelde olukorda, kui minnakse näljasena oma lemmikkohvikusse, olles valmis midagi magusat hamba alla pistma, kuid mõistetakse saiakesi ja kooke täis vitriini vaadates, et mitte millegi järele ei ole isu. See oli väga rahutuksegev.

Ma vaatasin oma rinna poole, mis oli muljet avaldavalt kleidi südamekujulise kaeluse abil esile toodud. Mulle olid kumerused varakult tekkinud ning ei möödunud kaua, kui ma mõistsin tõsiasja, et mehed on lihtsad olendid: õiget sorti tagantjulgustamisega võib nad hõlpsasti vesistavateks kivikujudeks muuta. Lopsaka rinna ja hästi ajastatud suuprunditamise abil võib tüdruk saavutada peaaegu kõik, mis ta tahab.

Kuid ma hakkasin arvama, et olen oma oskusi kaotamas, ja selle õhtu sündmused olid vaid minu hirme süvendanud. Sest tõde oli see, et üks mees näis minu suhtes immuunne olevat, kuigi ma olin teda igati *tagant julgustanud*.

Ma ohkasin ja vaatasin ainiti hõbedasi saapaid. Ruudu-ke nende kirjelduse kõrval minu nimekirjas oli endiselt tühi. Linnukeseta.

Nõme lahtine juuksesalk oli jälle tagasi, kõditades mu põske ja pilgates mind. Raputasin selle põselt eemale ning see väike liigutus tõi mind kuidagi reaalsusesse tagasi.

Ma olin rumal. Mul ei olnud midagi viga. Alles täna hommikul oli minu järel kõndiv mees endale kohvi peale loksutanud, kui olin kummardunud, et välisukse eest võret üles tõsta. Selle järgi otsustades ei hakanud ma küll oma seksikust kaotama, ega ju?

Haarasin oma kirjutusaluse, tegin nimekirjas saabaste juurde linnukese, lisasin väikese kommentaari kontsa kõrguse kohta ning seejärel toppisin tüütu juuksesalgu klambri alla, tõrjudes selle koos halisevate mõtetega eemale.

Olin mütside ja soenguaksessuaaride inventuuriga poole peale jõudnud, kui koputus aknal tugevnes, muutudes nõudlikumaks. Alguses ei jõudnud see heli mulle üldse kohale, sest kusagil kauges ajusopis pidasin seda lihtsalt vihmaks, kuid viimaks mõistsin ma, et isegi Londoni vihm ei saa olla *nii* järjekindel.

Eirasin koputamist sellegipoolest. No tõepoolest! Kell oli seitse läbi. Silt „Suletud“ ei rippunud ukstel niisama, kas teate. Kuid tundes meie internetis istuvat kõik-kliiki-kaugusel-põlvkonda, ei pruukinud ka see mõne potentiaalse kliendi jaoks piisav olla.

Tõusin püsti, silusin seeliku sirgeks ning valmistusin žestide „Kao minema!“ ja „Mul on ka elu!“ abil käratama. Kuigi ma mõistsin mõne kliendi sundmõtteid – ja kui aus olla, olin ise vahepeal samasugune –, ei saanud õige kingapaari puudumist õhtuseks svingtantsutrenniks just hädaolukorraks pidada.